

Arrest

nr. 290 728 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Kasteelpleinstraat 79
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2023 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2021 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde dag beslist de gemachtigde ten aanzien van de beide verzoekers tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Deze drie beslissingen zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 18 februari 2023.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen ten aanzien van de verzoeker wordt in het verzoekschrift aangeduid als de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M. A.

geboortedatum: (...) 1967

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische documenten voor waarmee hij aantoont dat hij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn. of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

“(…)”

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de verzoekster werd afgegeven, vormt de tweede bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., H.
geboortedatum: (...) 1963
geboorteplaats: U.
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische documenten voor waarmee ze aantoont dat ze momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.
(...)"*

De beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt aangeduid als de derde bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2021 werd ingediend door :

M., H. (R.R xxx)

Geboren te U. op (...) 1963

M., A. (R.R. xxx)

Geboren te P. op (...) 1967

Nationaliteit: Servië

Laatst gekende adres: (...)straat 80, 9140 Temse

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers beweren dat zij geen land van herkomst hebben, ze komen uit ex-Joegoslavië en hadden deze nationaliteit op het moment dat zij vluchtten. Ze komen uit een regio die nu Kosovo geworden is, maar hebben de Servische nationaliteit, omdat het gebied waarvan ze komen voor de onafhankelijkheid van Kosovo tot Servië behoorde. Betrokken vermelden dat ze nooit gewoond hebben in Servië en geen enkele band hebben met het land van hun nationaliteit. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen dat zij de Kosovaarse nationaliteit en Kosovaarse identiteitsdocumenten niet kunnen bekomen. Zij zijn namelijk afkomstig uit het gebied dat momenteel tot Kosovo behoort. Uit de aanvraag van betrokkenen blijkt dat hun meerderjarige zoon, M. E. (RR xxx) in Frankrijk in 2020 een verblijfstitel heeft gekregen op basis van zijn Kosovaarse nationaliteit. Betrokkenen tonen niet aan dat dit voor hen niet mogelijk is. Met de Kosovaarse nationaliteit kunnen zij zich wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor Kosovo, namelijk te Sofia in Bulgarije om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. De bewering dat betrokkenen nergens hebben om naar toe te gaan in Servië, dat zij er nooit gewoond hebben, dat zij geen enkele band hebben met Servië, dat zij er geen aanknopingspunten hebben en er geen familie meer hebben en dat Roma's er slachtoffer zijn van ernstige discriminatie kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zich niet naar Servië dienen te begeven.

Verzoekers vermelden dat zij reeds eerder naar België kwamen, maar dat zij hier ononderbroken verblijven sinds 2009, sindsdien hun leven hier opgebouwd hebben en dat zij hier volledig geïntegreerd zijn. Zij beweren bijna 7 jaar ononderbroken wettig verblijf in België gehad te hebben. Zij beschikten namelijk over een attest van immatriculatie op basis van medische regularisatie van 24.02.2011 tot 22.10.2017. Betrokkenen dienen echter te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkenen verwijzen naar hun medische toestand en zij leggen medisch attesten voor (de attesten van de huisarts van betrokkenen dd. 11.09.2018 die vermeldt dat betrokkenen bij hem gekend zijn sinds 2010 en attesten van de huisarts dd. 18.05.2021 waarin de medische problemen van betrokkenen verduidelijkt worden, het gedetailleerde medische attest dd. 25.05.2021). Uit deze medische attesten valt niet af te leiden dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat de medische problematiek van mevrouw reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen reeds vier aanvragen 9ter indienden op basis van de medische problematiek van betrokkene. De aanvragen ingediend op 14.05.2009 en 29.05.2013 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017 en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). De derde aanvraag 9ter van betrokkene werd ingediend op 23.11.2017 en werd onontvankelijk beoordeeld op 21.12.2017. Betrokkenen ontvingen eveneens een BGV. De laatste aanvraag 9ter; ingediend op 15.09.2022, werd onontvankelijk, doch ongegrond afgesloten op 07.12.2022. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bovendien is er in de voorgelegde attesten nergens sprake van dat een reis afgeraden wordt of dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen. Wat betreft de bewering dat de ziekenhuizen in Servië door de COVID-pandemie zwaar onder druk komen te staan en het feit dat Roma's in Servië gediscrimineerd worden op vlak van toegang tot de medische zorg, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen zich niet naar Servië dienen te begeven. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat betrokkenen reeds twee maal een aanvraag artikel 9bis indienden, dit op 04.05.2012 en 23.11.2017. Beiden werden onontvankelijk beoordeeld op respectievelijk 09.04.2013 en 27.08.2018. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) werd door hen betekend op 7 september 2018.

Betrokkenen verwijzen naar hun privéleven dat zich bevindt in België. De meerderjarige dochter van betrokkene M. Em. (RR xxx) heeft de Belgische nationaliteit en hun meerderjarige zoon M. F. (R.R. xxx) bezit een F-kaart en heeft zo een wettig verblijf in België. Verder verblijven de andere twee meerderjarige kinderen van betrokkenen M. D. (RR xxx) en M. E. (RR xxx) in Frankrijk, waar zij over een onbeperkt verblijf beschikken. Echter, het feit dat hun dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat hun zoon legaal in België verblijft, en dat hun twee andere kinderen in Frankrijk over verblijf beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België en Frankrijk ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Daarnaast verklaren betrokkenen dat zij samenwonen met hun meerderjarige zoon, de heer M. F. en diens gezin (zijn Belgische echtgenote en hun 3 Belgische kinderen). Echter, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met hun dochter, zoon, schoondochter en kleinkinderen, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Er wordt verder niet aangetoond dat betrokkenen volledig ten laste vallen van hun kinderen en dat betrokkenen veel voor hun kleinkinderen zorgen, zoals zij beweren. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit geldt eveneens met betrekking tot hun relatie met hun kleinkinderen. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin.

De overige aangehaalde elementen (dat zij reeds 30 jaar geleden hun herkomstland verlieten, hun goede integratie, dat ze goed geïntegreerd zijn in het gemeenschapsleven in Temse, de getuigenissenbrieven (o.a. van de school van de kleinkinderen, van hun kinderen, schoonzoon, bewoners van Temse, andere familieleden, kennissen en vrienden), de akte van aankoop van het huis van hun zoon F. M., de arbeidscontacten van hun zoon F. M., dat zij werkbereid zijn en niet laste willen vallen van het OCMW, het document van Medimmigrant) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij

*kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

In het *petitum* van het verzoekschrift vorderen de verzoekers, naast het gegrond verklaren van de onderhavige vordering tot schorsing en nietigverklaring, tevens het volgende:

"Aan verwerende partij op te dragen een nieuwe beslissing te nemen dat Verzoekers recht op verblijf hebben omwille van humanitaire redenen conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, te verlenen op basis van de buitengewone situatie en de aanwezigheid van de andere meerderjarige kinderen en minderjarige kleinkinderen in België;"

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet:

*"§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
(...)"*

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook enkel over de bevoegdheid om de bestreden beslissingen te vernietigen (eventueel om ze eerst te schorsen en vervolgens te vernietigen).

Het gevorderde dat hierboven werd weergegeven, gaat de annulatiebevoegdheid van de Raad te buiten zodat de vordering in die mate moet worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroepen de verzoekers zich op een schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1. Het enig middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

"a) Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

- Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG

- Schending artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en

- Schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen

van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De overheid moet bij het bepalen van het bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat het opleggen van een bevel moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

Verweerder dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat verzoekers het land zouden moeten verlaten omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of visum, doch dient alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van verzoekers op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van Verzoekers.

Verweerder houdt totaal geen rekening met het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

De motivering van verweerder kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is.

b) Onvoldoende rekening gehouden door verweerder over de gezinssituatie en integratie houdende de 9bis-aanvraag

Verzoekers verblijven al meer dan 14 jaar op het Belgisch grondgebied, tezamen met hun (klein)kinderen, te weten:

1. M. Em., geboren te U. op (...)1987, van Belgische nationaliteit
2. M. F., geboren te W. op (...)1995, van Servische nationaliteit en houder van een F-kaart.

Dat de duurzame lokale verankering en banden met België of een Belg blijken uit:

1./ De integratie van verzoekers gedurende hun verblijf in België.

Vanaf hun aankomst alhier hebben verzoekers in onze Belgische samenleving ten eerste werk gemaakt van hun integratie waarin zij zich wel degelijk profileerden en hierbij niet onopgemerkt bleven.

De integratie van verzoekers heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst waren zij zich maar al te goed bewust van het feit dat om actief te kunnen deelnemen in onze samenleving, zij inspanning diende te leveren om minstens één der landstalen zo snel mogelijk aan te leren.

Heden spreken verzoekers reeds behoorlijk de Nederlandse taal.

2./ Band met een Belg en/of België

Gezien het feit dat verzoekers alhier meer dan 14 jaar verblijven, is er op deze wijze dan ook een band/vertrouwensrelatie met België ontstaan.

De dochter van verzoekers, Em. M., heeft de Belgische nationaliteit verworven en hun jongste zoon, F. M., is in het bezit van een F-kaart.

Verder heeft F. M. drie kinderen met de Belgische nationaliteit.

Dat zodoende H. en A. M. dus kleinkinderen hebben en E. M. dus twee neefjes en een nichtje heeft die de Belgische nationaliteit bezitten. Verweerster is van deze situatie op de hoogte, gezien deze ook werd geschetst de 9-bis aanvraag.

Op deze manier bouwen verzoekers een band/vertrouwensrelatie met een Belg (te weten zijn zus/dochter, broer/zoon en neefjes en nichtje/kleinkinderen) en automatisch zo ook met België.

Dat deze relatie duidelijk een aanverwantschap betreft en men dus onomstotelijk toch kan spreken van een band. Verzoekers begrijpen niet waarom verweerster hier gene rekening mee houdt?

3. Op sociaal vlak hebben verzoekers zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking.

Aangezien hun reeds lange verblijf in België hebben verzoekers een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen. Verzoekers verwijzen integraal naar de 42 stukken die zij bijbrachten in hun 9-bis aanvraag.

Dat juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen verzoekers dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoekers brengen verschillende onderhandse verklaringen bij die dit kunnen illustreren. Verzoekers verwijzen naar de stukkenbundel van 42 documenten die zij indienden bij de aanvraag 9-bis.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan hun integratie geenszins kan getwijfeld worde, hetgeen door verweerster onterecht wordt voorgehouden in de bestreden beslissing.

Dat het onomstotelijk vaststaat dat verzoekers intussen in hun meer dan 14-jarig verblijf alhier hun centrum van affectieve-, sociale- en economische belangen in België verankerd hebben.

Dat verzoekers derhalve aan verweerster verzochten op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, om te willen overgaan tot de regularisatie van hun verblijf.

Verzoekers stelden zelfs voor om één en ander omtrent de 9bis-aanvraag te kunnen natrekken desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek kon bevolen worden. Er zijn naar mening van verzoekers voldoende redenen om toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

c) Omtrent de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de slechte motivering van de opgeworpen onontvankelijkheid van verweerster: de uitzonderlijke omstandigheden:

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, maar dat de

Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit hun verblijfplaats in België.

Dat het begrip buitengewone omstandigheden echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1991 Bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn.

Op dat punt bepaalt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat “de betrokken moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen waarom verzoekers genoodzaakt waren om de 9bis aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst hebben verzoekers reeds een onafgebroken verblijf in ons land sedert 2009 en hebben zij tot op heden geen belangen of vestigingen in hun land van herkomst.

De Raad van State heeft al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 201, Rev. Dr. Etr., 2001, 217) zelfs krachtens de woorden van de auditeur –“Zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd”. (Avis donné en l’audience publique du 28 février 2001, Rev. Dr. Etr., 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een “verworven termijn”, die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°, J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, P. 106 + bijlagen)

Ten tweede is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar hun geboorteland om aan een administratieve verplichting te voldoen. Voor hen zou het werkelijk een psychologisch trauma betekenen, gezien zij terug dienen te keren naar een land (Kosovo) waarin zij door de vroegere oorlog moesten gaan vluchten.

Verzoekers verblijven al te lang in België om nog terug te kunnen keren Kosovo/Servië. Zij hebben aldaar geen onderdak, familie (zijn allemaal in België), noch de mogelijkheid om een menswaardig bestaan te leiden gedurende de periode dat zij een aanvraag van daaruit zouden moeten doen. Dit maakt een terugkeer onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk om dat op een menswaardige manier te doen.

Over deze argumenten zijn verzoekers van oordeel dat verweerster hierop onvoldoende antwoordt of rekening mee houdt in haar bestreden beslissing.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Om die reden verzochten verzoekers bij monde van hun vorige raadsman dan ook om een machtiging tot verblijf toe te staan overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en dit al of niet te koppelen aan de voorwaarden zoals voorzien door de wet.

De situatie van Verzoekers getuigt overduidelijk van buitengewone omstandigheden.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Ten tweede, mag er immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wenst Verzoekers op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele

appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt weliswaar in de beslissing dat Verzoekers het grondgebied dient te verlaten, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele gezinssituatie en de medische elementen bestaande in hoofdte van Verzoekers. Verweerster kan moeilijk ontkennen niet op de hoogte te zijn van de situatie van verzoekers gezien alle voorgaande procedures.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van Verzoekers en het gezin. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De overweging dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoekers voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van hun gezinscel en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

d) Schending van de hoorplicht

Daarenboven moet, rekening houdend met alle voorgaande elementen, worden aangenomen dat in casu ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof

van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. Blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. Blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandse Banden-Industrie-Michelin/commissie, 322/81, Jurispr. Blz. 3461, punt 7 en 18 oktober 1989, Orkem/commissie, 322/81, Jurispr. Blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim als mede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is iedere procedure die tot een bezwaren besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. Blz 1063, punt 15).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkenen door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren. De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkenen in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

In casus staat het vast dat de impact van de bestreden beslissingen dermate is dat aan verzoekers de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Verzoekers verwijzen ook naar de familiale situatie en de medische problematiek met de ontoegankelijkheid van de medische zorgen in hun land van herkomst.

De hoorplicht is dan ook geschonden zodat een vernietiging van de bestreden beslissingen op zijn plaats is.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekers in de aanhef van hun enig middel gewag maken van een schending van het legaliteitsbeginsel, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3.7 van de

Terugkeerrichtlijn, stelt de Raad vast dat zij in hun betoog hier niet verder op terugkomen. De verzoekers laten na om concreet te verduidelijken op welke wijze het legaliteitsbeginsel en/of artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn door de bestreden beslissingen wordt geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de derde bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze onontvankelijkheidsbeslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De in de aanvraag aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de derde bestreden beslissing besproken en er wordt concreet toegelicht waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden in aanmerking genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Ook in de bevelen om het grondgebied te verlaten, dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, wordt zowel in rechte als in feite gemotiveerd en dit op afdoende wijze. Als juridische grondslag wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten de eerste en tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekers bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu zij *“niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort”*. De verzoekers dwalen waar zij stellen dat enkel wordt gemotiveerd dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en dat er niet is voorzien in een motivering omtrent de relevante omstandigheden van hun geval en hun gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een eenvoudige lezing van de eerste en de tweede bestreden akte volstaat om vast te stellen dat wel degelijk wordt ingegaan op de specifieke situatie en het gezinsleven van de verzoekers. De verzoekers laten na concreet te duiden over welke concrete en relevante elementen niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De motieven die in de eerste en tweede bestreden aktes zijn opgenomen, betreffen duidelijk de specifieke situatie van de verzoekers, waardoor niet blijkt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden opgesteld met standaardmotieven.

De Raad wijst er tevens op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van deze of gene beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

De verzoekers tonen niet concreet aan op welk punt de uitgedrukte motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

3.2.3. Waar de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de derde bestreden beslissing houdt het nazicht van de materiële motiveringsplicht tevens het nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de derde bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Een verder politieel onderzoek om “*één en ander*” na te trekken, zoals de verzoekers voorstelden, is dan ook niet aan de orde.

De verweerder oordeelde *in casu* dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekers zetten uiteen dat hun duurzame lokale verankering en banden met België of een Belg blijken uit hun integratie gedurende hun verblijf in België (1), hun band met België aangezien zij hier 14 jaar verblijven en/of hun band met een Belg met name hun dochter, zoon, kleinkinderen, zus, neefjes en nichtje (2) en omdat zij zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking waaromtrent zij bij hun aanvraag 42 stukken hebben voorgelegd en waarbij de verweerder onterecht twijfelt aan hun integratie (3). De verzoekers stellen dat zij verzochten om op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid te willen overgaan tot een regularisatie van hun verblijf en zij menen dat er voldoende redenen zijn om toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers verliezen echter uit het oog dat de derde bestreden beslissing er enkel toe strekt hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag bij uitzondering in België kan worden ingediend. De elementen die ertoe zouden pleiten om een verblijfsrecht en dus de regularisatie toe te kennen, dienen in de fase van de ontvankelijkheid van de aanvraag niet onderzocht te worden. Het betoog van de verzoekers omtrent hun integratie, banden met Belgen en België en hun lokale verankering, is dan ook niet dienstig. In de derde bestreden akte wordt hieromtrent op goede gronden het volgende gesteld: “*De overige aangehaalde elementen (dat zij reeds 30 jaar geleden hun herkomstland verlieten, hun goede integratie, dat ze goed geïntegreerd zijn in het gemeenschapsleven in Temse, de getuigenissenbrieven (o.a. van de school van de kleinkinderen, van hun kinderen, schoonzoon, bewoners van Temse, andere familieleden, kennissen en vrienden), de akte van aankoop van het huis van hun zoon F. M., de arbeidscontacten van hun zoon F. M., dat zij werkbereid zijn en niet laste willen vallen van het OCMW, het document van Medimmigrant) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.*”

De verzoekers brengen bovendien ook niets concreets in tegen de volgende motieven:

“Betrokkenen verwijzen naar hun privéleven dat zich bevindt in België. De meerderjarige dochter van betrokkene M. Em. (RR xxx) heeft de Belgische nationaliteit en hun meerderjarige zoon M. F. (R.R. xxx) bezit een F-kaart en heeft zo een wettig verblijf in België. Verder verblijven de andere twee meerderjarige kinderen van betrokkenen M. D. (RR xxx) en M. E. (RR xxx) in Frankrijk, waar zij over een onbeperkt verblijf beschikken. Echter, het feit dat hun dochter de Belgische nationaliteit heeft

verworven, dat hun zoon legaal in België verblijft, en dat hun twee andere kinderen in Frankrijk over verblijf beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België en Frankrijk ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Daarnaast verklaren betrokkenen dat zij samenwonen met hun meerderjarige zoon, de heer M. F. en diens gezin (zijn Belgische echtgenote en hun 3 Belgische kinderen). Echter, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met hun dochter, zoon, schoondochter en kleinkinderen, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Er wordt verder niet aangetoond dat betrokkenen volledig ten laste vallen van hun kinderen en dat betrokkenen veel voor hun kleinkinderen zorgen, zoals zij beweren. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit geldt eveneens met betrekking tot hun relatie met hun kleinkinderen. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin.”

De verzoekers tonen de ondeugdelijkheid van deze motieven of de onzorgvuldigheid van de besluitvorming niet aan. In tegenstelling tot hetgeen zij betogen, blijkt niet dat er getwijfeld wordt aan hun integratie. Wel wordt geoordeeld dat dit element niet kan worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen en dat de verzoekers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bewijzen tussen hen en hun meerderjarige zoon en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties met hun dochter, zoon, schoondochter en kleinkinderen betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Deze beoordeling komt niet kennelijk onredelijk voor in het licht van de hierboven geschetste ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers gaan vervolgens in op hun onafgebroken verblijf en integratie in België, hetgeen zij als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag hebben aangehaald. Er dient echter op te worden

gewezen dat door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verzoekers niet aantonen dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Door enkel te stellen dat zij onafgebroken in België verblijven sedert 2009, dat zij geen belangen of vestigingen hebben in hun land van herkomst, dat het onredelijk is te moeten terugkeren naar hun geboorteland om een administratieve verplichting te voldoen, dat een terugkeer een psychologisch trauma zou betekenen aangezien zij moeten terugkeren naar een land dat zij omwille van de oorlog hadden ontvlucht, dat zij niet menswaardig kunnen leven in Kosovo/Servië en dat zij er geen onderdak, noch familie hebben en door vaagweg te poneren dat de verweerder hierop niet voldoende antwoordt, wordt niet aangetoond dat de beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid of dat er een onredelijke of ondeugdelijke wijze zou zijn gemotiveerd dat deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt nogmaals vast dat de verzoekers niet concreet ingaan op de volgende motieven:

“Verzoekers beweren dat zij geen land van herkomst hebben, ze komen uit ex-Joegoslavië en hadden deze nationaliteit op het moment dat zij vluchtten. Ze komen uit een regio die nu Kosovo geworden is, maar hebben de Servische nationaliteit, omdat het gebied waarvan ze komen voor de onafhankelijkheid van Kosovo tot Servië behoorde. Betrokken vermelden dat ze nooit gewoond hebben in Servië en geen enkele band hebben met het land van hun nationaliteit. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen dat zij de Kosovaarse nationaliteit en Kosovaarse identiteitsdocumenten niet kunnen bekomen. Zij zijn namelijk afkomstig uit het gebied dat momenteel tot Kosovo behoort. Uit de aanvraag van betrokkenen blijkt dat hun meerderjarige zoon, M. E. (RR xxx) in Frankrijk in 2020 een verblijfstitel heeft gekregen op basis van zijn Kosovaarse nationaliteit. Betrokkenen tonen niet aan dat dit voor hen niet mogelijk is. Met de Kosovaarse nationaliteit kunnen zij zich wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor Kosovo, namelijk te Sofia in Bulgarije om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. De bewering dat betrokkenen nergens hebben om naar toe te gaan in Servië, dat zij er nooit gewoond hebben, dat zij geen enkele band hebben met Servië, dat zij er geen aanknopingspunten hebben en er geen familie meer hebben en dat Roma’s er slachtoffer zijn van ernstige discriminatie kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zich niet naar Servië dienen te begeven.

Verzoekers vermelden dat zij reeds eerder naar België kwamen, maar dat zij hier ononderbroken verblijven sinds 2009, sindsdien hun leven hier opgebouwd hebben en dat zij hier volledig geïntegreerd zijn. Zij beweren bijna 7 jaar ononderbroken wettig verblijf in België gehad te hebben. Zij beschikten namelijk over een attest van immatriculatie op basis van medische regularisatie van 24.02.2011 tot 22.10.2017. Betrokkenen dienen echter te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkenen verwijzen naar hun medische toestand en zij leggen medisch attesten voor (de attesten van de huisarts van betrokkenen dd. 11.09.2018 die vermeldt dat betrokkenen bij hem gekend zijn sinds 2010 en attesten van de huisarts dd. 18.05.2021 waarin de medische problemen van betrokkenen verduidelijkt worden, het gedetailleerde medische attest dd. 25.05.2021). Uit deze medische attesten valt niet af te leiden dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat de medische problematiek van mevrouw reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen reeds vier aanvragen 9ter indienden op basis van de medische problematiek van betrokkene. De aanvragen ingediend op 14.05.2009 en 29.05.2013 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017 en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). De derde aanvraag 9ter van betrokkene werd ingediend op 23.11.2017 en werd onontvankelijk beoordeeld op 21.12.2017. Betrokkenen ontvingen eveneens een BGV. De laatste aanvraag 9ter; ingediend op 15.09.2022, werd ontvankelijk, doch ongegrond afgesloten op 07.12.2022. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bovendien is er in de voorgelegde attesten nergens sprake van dat een reis afgeraden wordt of dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen. Wat betreft de bewering dat de ziekenhuizen in Servië door de COVID-pandemie zwaar onder druk komen te staan en het feit dat Roma’s in Servië gediscrimineerd worden op vlak van toegang

tot de medische zorg, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen zich niet naar Servië dienen te begeven. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Volledigheidshalve wordt nog vermeld dat betrokkenen reeds twee maal een aanvraag artikel 9bis indienden, dit op 04.05.2012 en 23.11.2017. Beiden werden onontvankelijk beoordeeld op respectievelijk 09.04.2013 en 27.08.2018. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) werd door hen betekend op 7 september 2018.

Betrokkenen verwijzen naar hun privéleven dat zich bevindt in België. De meerderjarige dochter van betrokkene M. Em. (RR xxx) heeft de Belgische nationaliteit en hun meerderjarige zoon M. F. (R.R. xxx) bezit een F-kaart en heeft zo een wettig verblijf in België. Verder verblijven de andere twee meerderjarige kinderen van betrokkenen M. D. (RR xxx) en M. E. (RR xxx) in Frankrijk, waar zij over een onbeperkt verblijf beschikken. Echter, het feit dat hun dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat hun zoon legaal in België verblijft, en dat hun twee andere kinderen in Frankrijk over verblijf beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België en Frankrijk ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Daarnaast verklaren betrokkenen dat zij samenwonen met hun meerderjarige zoon, de heer M. F. en diens gezin (zijn Belgische echtgenote en hun 3 Belgische kinderen). Echter, betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met hun dochter, zoon, schoondochter en kleinkinderen, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien valt de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Er wordt verder niet aangetoond dat betrokkenen volledig ten laste vallen van hun kinderen en dat betrokkenen veel voor hun kleinkinderen zorgen, zoals zij beweren. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit geldt eveneens met betrekking tot hun relatie met hun kleinkinderen. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon en diens gezin."

De verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde enig concreet element uit hun aanvraag ten onrechte niet in overweging zou hebben genomen, noch maken zijn concreet aannemelijk dat deze omtrent of gene argumentatie uit de aanvraag niet op deugdelijk en redelijke wijze zou zijn gemotiveerd.

Evenmin kunnen de verzoekers erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden. In de mate dat de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekers tonen met hun kritiek enkel aan dat zij het niet eens zijn met deze beoordeling, doch laten na om de opgegeven motieven concreet te betwisten, laat staan te weerleggen. Voor zover de verzoekers betogen dat de lange duur van het verblijf in België tezamen met andere elementen wel een buitengewone omstandigheid kan vormen, dient erop gewezen te worden dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet afgeleid kan worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden, anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Bovendien kunnen de verzoekers niet dienstig verwijzen naar de omzendbrief van 19 februari 2003, daar deze handelt over oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat omzendbrieven aan administratieve overheden zijn gericht en enkel richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Omzendbrieven kunnen dan ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren, nu deze in beginsel geen verordenend karakter hebben (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

De verzoekers tonen dan ook niet aan in hoeverre de motieven van de derde bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de derde bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de gemachtigde in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.4. Wat betreft de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten houdt het nazicht van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens nazicht in van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest

en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “meer voordelige bepalingen” uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat er bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en dat daaromtrent een concrete afweging werd gemaakt. De verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat er geen sprake is van een strikt gebonden bevoegdheid en dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven indien dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen waaronder het EVRM.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, blijkt uit de motieven van de tweede en derde bestreden aktes dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt omtrent de actuele gezinssituatie en de medische elementen van de verzoekers.

Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische documenten voor waarmee hij (ze) aantoont dat hij (ze) momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verzoekers brengen geen concrete elementen betreffende hun gezins- en gezondheidssituatie aan waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verweerder beschikt in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten te schraken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.2.5. De verzoekers betogen voorts als volgt: *“De overweging dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoekers voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).*

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gaan echter niet gepaard met een inreisverbod. Ook de verwijzing verderop in het enig middel naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig nu het voorwerp van het voorliggende beroep geenszins betrekking heeft op een inreisverbod. In geen van de bestreden beslissingen wordt bovendien vooropgesteld dat de verzoekers een aanvraag voor een visum met het oog gezinshereniging zouden moeten indienen. Het hierboven geciteerde betoog is derhalve niet ter zake dienend.

3.2.6. Waar de verzoekers argumenteren waarom er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, naast de ernst van het middel, een voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden akte. Zij houdt dan ook geen verband met de wettigheid ervan.

3.2.7. De verzoekers beroepen zich tot slot tevens op de schending van de hoorplicht.

In de mate dat de verzoekers zich beroepen op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partijen kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

In casu wordt de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Een dergelijke beslissing geeft echter op geen enkele wijze uitvoering aan het Unierecht daar zij werd getroffen op grond van een louter nationale wetgeving. De verzoekers kunnen zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Voor zover de verzoekers zich voor de derde bestreden beslissing beroepen op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad op het volgende. De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De derde bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, vloeit voort uit de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). Bovendien dient erop gewezen te worden dat de derde bestreden beslissing is gestoeld op de elementen die de verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald. Zij hebben aldus de mogelijkheid gekregen om al hun standpunten ten volle uiteen te zetten. Zij laten ook na om in het verzoekschrift verder te concretiseren welke andere elementen zij nog zouden hebben ingeroepen, indien zij nog bijkomend zouden zijn gehoord.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht ten aanzien van de bestreden bevelen, wijst de Raad erop dat deze bevelen werden opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van de bestreden bevelen, zijnde twee terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De eerste en tweede bestreden beslissing moeten eveneens worden aangemerkt als

bezwarend besluiten die de belangen van de verzoekers ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in dit opzicht dus wel degelijk van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De Raad wijst er tevens op dat in de arresten *Sophie Mukarubega* en *Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat “de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 14 juli 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en dat voornoemde aanvraag op 26 januari 2023, i.e. dezelfde dag als de dag waarop de beslissingen tot afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen, onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekers, naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, ruimschoots de gelegenheid hebben gehad alle nuttige informatie betreffende hun gezinsleven en de medische problemen te verschaffen aan de gemachtigde van de staatssecretaris en waarop de gemachtigde van de staatssecretaris geantwoord heeft in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf, kunnen de verzoekers bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde overging tot het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten – andermaal hadden moeten worden gehoord.

Bovendien lichten de verzoekers niet toe welke concrete gegevens (betreffende hun medische situatie en hun familiale toestand) zij bijkomend hadden kunnen aanbrengen in een eventueel gehoor en waarover bij het treffen van de bevelen om het grondgebied te verlaten dus nog niet werd geoordeeld, derwijze dat het besluit tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten alsnog een andere afloop had kunnen hebben.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekers geen schending aan van de hoorplicht. Ook dit onderdeel van het middel is dus ongegrond.

3.3. De verzoekers hebben aldus geen gegrond middel ontwikkeld tegen één van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE